Trăiască a 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie!

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 45 (675) * joi 6 noiemb. 1958 * 8 pag. 30 [redacted]

In zilele acelea...

SLAVĂ MARELUI OCTOMBRIE

Intreaga omenire muncitoare sărbătorește la 7 Noiembrie anul acesta 41 de ani de la victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, eveniment care a marcat începutul unei ere noi în istoria omenirii — era prăbușirii putredei și nemiloasei orînduiri capitaliste și a afirmării unei societăți noi, a societății socialiste.

Cu răsturnarea dominației capitaliștilor și moșierilor din Rusia țaristă și instaurarea puterii politice a muncitorilor și țăranilor pe a 6-a parte a globului, săvîrșită sub conducerea partidului bolșevic în frunte cu V. I. Lenin, a început adevărata istorie a omenirii, atît de genial prevăzută de Marx, Engels și Lenin. In focul Revoluției din Octombrie a luat ființă, pentru prima oară în lume, un stat al dictaturii proletariatului, menit a servi cauzei celor mulți și exploatați și cu ajutorul căruia să se construiască dreapta orînduire socialistă.

Și în trecut au avut loc revoluții, flăcările lor luminînd toate epocile de cotitură ale istoriei. Revoluțiile din trecut se limitau însă la trecerea puterii de la o clasă exploatatoare la alta, nu se schimba decît forma exploatării, iar exploatarea rămînea. Clasele exploatatoare dominante înăbușeau în sînge orice încercare de eliberare a oamenilor muncii de sub tirania lor. Așa a fost sugrumată Comuna din Paris care a ridicat pentru prima oară în istorie steagul dictaturii proletariatului; așa a fost înecată în sînge prima revoluție rusă din 1905.

Revoluția Socialistă din Octombrie, cea mai profundă prin sarcinile și țelurile ei, de proporțiile cele mai grandioase, a dus la îndeplinire aspirațiile seculare ale oamenilor muncii, a anunțat sfîrșitul exploatării omului de către om, sfîrșitul oricărei asupriri sociale și naționale. Ea nu numai că a proclamat măreţele idei ale socialismului, păcii, egalității în drepturi și prieteniei între popoare, dar le-a și tradus în viață, a făcut astfel încît cuvîntul „OM" să fie ridicat pe cele mai înalte culmi, să aibă o rezonanță plină de mîndrie.

Cei 41 de ani care s-au scurs după octombrie 1917 au confirmat în mod strălucit forța ideilor socialismului științific, au demonstrat superioritatea categorică a socialismului asupra tuturor orînduirilor sociale de pînă acum. Uriașele succese economice, politice, culturale ale Uniunii Sovietice — prima țară a socialismului victorios, a unei vieți noi — constituie în acest sens dovada cea mai grăitoare.

Ideile socialismului victorios, prin forța lor atotbiruitoare, au cîștigat și cîștigă zi de zi un rol de frunte în conștiința popoarelor, întețindu-le lupta de eliberare de sub exploatarea capitalistă. Astăzi, ca urmare a ruperii din lanțul imperialismului a unui număr de țări din Europa și Asia, printre care și marea Chină populară, socialismul a devenit un sistem mondial invincibil și se întrece cu succes cu vechiul sistem capitalist care și-a trăit traiul.

Sub influența ideilor lui Octombrie, flăcările luptei de eliberare națională a popoarelor din țările colonialiste și semi coloniale ard tot mai puternic accentuînd astfel declinul capitalismului și apropiind sfîrșitul său inevitabil.

A 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie găsește popoarele lumii angajate în măreața și nobila luptă pentru apărarea păcii, în avantgarda căreia se află țările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică. Politica de pace a Uniunii Sovietice se bucură de aprobarea tuturor popoarelor iubitoare de pace care sprijină lupta ei necurmată pentru apărarea omenirii de ororile unui nou război, pentru a feri tînăra generație de catastrofa unui măcel atomic.

Pentru țara noastră, a 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie îmbracă o adîncă semnificație. Prietenia noastră cu Uniunea Sovietică reprezintă pentru poporul romîn condiția de căpetenie a vieții și construcției socialiste. Sărbătorind cu însuflețire împlinirea a 41 de ani de la istorica victorie a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, oamenii muncii din țara noastră au încă un prilej de a-și reafirma cu putere recunoștința față de marele popor sovietic.

GLORIE MARELUI OCTOMBRIE, CARE A DESCHIS O ERA NOUA IN ISTORIA OMENIRII — ERA PRABUȘIRII CAPITALISMULUI ȘI A TRIUMFULUI SOCIALISMULUI!

GLORIE COMUNIȘTILOR, CARE LUPTA CU ABNEGAȚIE ȘI DEVOTAMENT PENTRU BINELE OMENIRII, PENTRU VIAȚA EI!

RECUNOȘTINȚA MARELUI OCTOMBRIE

de N. Tăutu

Nepoți sîntem, ai lui Octombrie nepoți,
In ochi purtăm lumina-i mai departe,
Iar dacă azi cunoaștem bucuria toți
Și drept avem la cîntec și la carte,

Și dacă azi privim senini spre viitor
Și nimeni visul n-are să ni-l fure,
Și fericiți, zîmbind, ne strîng la pieptul lor
Părinții blînzi, cu mîngîieri ușure,

E că sub plumbi, pe malul Nevei au căzut
Atîți părinți în groapă fără nume,
Prin lupta lor au ridicat puternic scut
Pentru copiii din întreaga lume!

Datori sîntem noi sîngelui atunci vărsat
— Ard stropii lui și-n roșia cravată —
Să îl cinstim luptînd, trăind adevărat,
Să nu-l uităm în viață niciodată!

Datori sîntem noi lui Octombrie de jar,
Cum florile-s datoare primăverii
Să îl urcăm slăvit, prin ani, fără hotar
Și să-l iubim cum știm noi pionierii!

Nepoți sîntem, ai lui Octombrie nepoți,
In ochi purtăm lumina-i fără moarte,
Și dacă azi cunoaștem fericirea toți,
Ne-a dat-o el, s-o ducem mai departe!

Nepoți sîntem, ai lui Octombrie nepoți,
In ochi purtăm lumina-i lucitoare
Și dacă azi cunoaștem bucuria toți.
Ne-a dat din ea un fagure de soare!

Din viața PIONIEREASCĂ

Cum să traducem în viață Hotărîrile Plenarei a V-a a C. C. al U. T. M.

Mîndria de a munci

Ziarele, radioul și televiziunea aduc mereu vești noi despre mii și mii de tineri care muncesc eroic pe șantiere în toate colțurile țării. Sînt multe asemenea vești. De pildă, 4000 de tineri muncitori, elevi și funcționari, din raionul Tîrnăveni, regiunea Stalin, luptă pentru îndiguirea rîului Tîrnava Mică, salvînd în felul acesta mii de hectare de pămînt fertil care vor fi redate agriculturii. Mii de tineri dau ajutor gospodăriilor agricole colective și de stat. Alte mii ajută la construcții. In fruntea tuturor acestor tineri sînt utemiștii, crescuți și educați de partid.

Iar țara se mîndrește cu ei.

★

Mulți, foarte mulți pionieri, urmînd exemplul utemiștilor, n-au pregetat să dea o mînă de ajutor celor mari, chiar acolo unde munca nu era tocmai atît de ușoară. De pildă, pionierii din comuna Tițești au ajutat la instalarea stîlpilor care aveau să aducă lumina electrică în satul lor. Au săpat gropi, au cărat stîlpii grei, s-au murdărit firește, pe mîini, dar în ochi le strălucea bucuria datoriei împlinite. Pionierii din comuna Moldoveni au curățat 35 ha de izlaz. Nici asta nu e o muncă ușoară. In raionul Grivița Roșie din București se clădește o Casă de cultură. Pionierii din raion au participat și ei la munca voluntară. Au cărat, într-o singură zi, 30.000 de bucăți de cărămidă. Ar trebui o carte, și încă destul de groasă, ca să povestești despre munca pionierilor! Noi aci, la redacție, primim sute de scrisori care ne povestesc fapte asemenea celor de mai sus. In toate aceste scrisori se poate citi un lucru de seamă: MINDRIA DE A MUNCI.

„Prin întreaga lor activitate, unitățile de pionieri trebuie să contribuie la dezvoltarea dragostei față de munca fizică...” se spune în Hotărîrile Plenarei a V-a a Comitetului Central al U.T.M. Președinții, colectivele de conducere, precum și fiecare pionier, trebuie să contribuie la aceasta.

★

Mai de mult, la o școală din București, am văzut o anume scenă. Un detașament a ieșit în curte să facă muncă voluntară, să înfrumusețeze curtea școlii. Aproape toți copiii munceau cu tragere de inimă și cu veselie. Afară de cîțiva. Ei ridicau cîte o hîrtiuță cu vîrful degetelor „să nu se murdărească”, o aruncau la gunoi, mai luau una și tot așa. Ceilalți i-au observat și au început să rîdă de ei. „Mai cu inima, mai cu inimă!” — i-a îndemnat președintele detașamentului. Și iată că, nu peste mult timp, cei cîțiva „delicați” nu s-au mai deosebit de ceilalți. Au uitat că „se murdăresc pe mîini” și cărau cu nădejde scînduri, moloz și cărămizi.

Acei care strîmbă din nas cînd aud de muncă fizică, o fac pentru că nu cunosc bucuria muncii. Cu cît detașamentul sau unitatea de pionieri va organiza mai multe acțiuni de muncă obștească cu atît vor fi mai puțini „delicați” și mofturoși. **In curtea școlii, pe stradă, la gospodăria colectivă, la strînsul spicelor, la plantarea pomilor, fiecare pionier și școlar poate cunoaște bucuria și mîndria de a munci.**

Pionierii de la Școala de 7 ani Frumușița sînt gata oricînd să dea o mînă de ajutor.

Sînt alții care ar vrea să fie numai doctori, ingineri etc.. Dar meseria de strungar, electrician, sudor, constructor, lăcătuș, miner, nu e frumoasă? Dacă detașamentul va organiza întîlniri cu fruntași din fabrici de pe șantiere, din gospodării colective sau de stat, dacă pionierii vor vizita aceste locuri, mulți dintre acei care vor să se facă neapărat doctori, ingineri etc. pentru că li se pare munca fizică mai puțin „nobilă”, se vor convinge că în patria noastră orice muncă este prețuită și cinstită.

Mîndria de a munci, de a-ți sluji patria în orice loc de muncă te-ai afla, iată care este datoria cea mai de seamă a unui bun cetățean. Iar voi pionierii, sînteți viitorii cetățeni ai patriei noastre.

CAIETUL DE SARCINI

Spre deosebire de detașament sau unitate, grupa nu are program de activități. Munca ei se desfășoară pe baza propunerilor și inițiativelor pionierilor din grupă și pe baza sarcinilor primite de președintele grupei din partea colectivului de conducere al detașamentului. Propunerile pionierilor, cît și ceea ce revine grupei din programul de activități al detașamentului, sînt trecute în caietul de sarcini.

Iată și cum arată un astfel de caiet: un caiet obișnuit cu o sută de file. Pe prima filă, președintele grupei scrie numele tuturor pionierilor din grupa sa. Pe următoarea filă se trec propunerile pionierilor de la prima adunare a grupei — adunare de alegeri. In dreptul lor se scrie și cine răspunde de îndeplinirea fiecărei sarcini. Dacă acțiunea s-a înfăptuit, el înseamnă în dreptul ei „da”.

PAGINA 1

MEMBRII GRUPEI a II-a	
Ghiocel Gh. (PREȘED. GRUPEI)	Str. Veronica Micle 15
Bovo Andrei	„ Petre Poni 7
Bradu Alexandru	„ Al. I. Cuza 32
Dinu Mihaela	„ G. Duca 13
Mălăiescu Cornel	„ Vasile Lupu 45
Mihai Adriana	„ Disescu 12
Oprea Virgil	„ Petru Rareș 21
Popa Dan	„ N. Titulescu 44
Preda Petre	Cal. Griviței 205
Sandu Dan	Cal. Griviței 215

PAGINA 2

PROPUNERILE PIONIERILOR LA PRIMA ADUNARE A GRUPEI DIN 24 OCTOMBRIE 1958

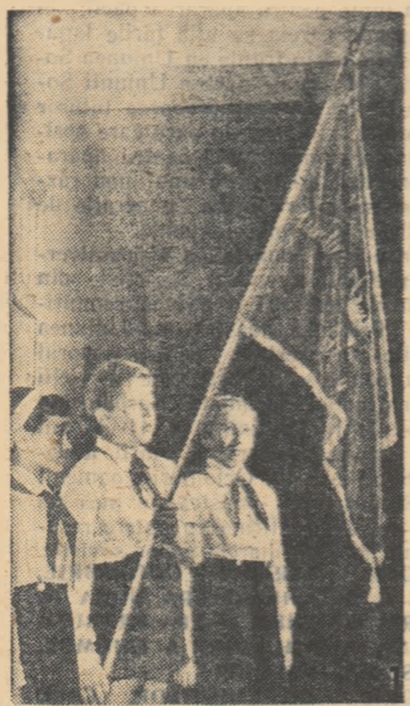
PROPUNERILE	CINE RĂSPUNDE	ÎNDEPLINIT DA NU
Să vedem filmul „Dincolo de brazi”	Ghiocel Gh.	Da.
Să vizităm muzeul Antipa	Popa Dan	Da.
Să participăm la adunarea cu tema „Mihail Eminescu”	Oprea Virgil	

PAGINA 3

IMPRESII DESPRE ACȚIUNILE ÎNTREPRINSE DE GRUPĂ

Duminică 2 noiembrie 1958.

Am vizitat muzeul Antipa. Ne am oprit foarte mult la animalele carnivore și ierbivore. Anul acesta noi învățăm la zoologie despre ele. Întreaga grupă s-a oprit în fața scheletelor de Mastodont și Dinotherium. Dinotheriumul este unicul exemplar din lume aflat întreg.

1

Drapelul roșu

L-ați văzut fluturînd de nenumărate ori. El este un simbol sfînt al clasei muncitoare din întreaga lume. Culoarea-i roșie amintește sîngele vărsat de luptători pentru libertatea proletariatului. Drapelul roșu a fîlfîit pe baricadele Comunei din Paris. Sub faldurile lui s-a desfășurat Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Cei mai buni fii ai poporului nostru, comuniștii, au purtat drapelul roșu în focul marilor bătălii pentru fericirea noastră de azi. Tot sub drapelul roșu se înfăptuiesc acum, sub conducerea partidului marile realizări ale regimului nostru democrat popular.

DRAPELUL ROȘU AL ORGANIZAȚIEI DE PIONIERI ESTE ȘI EL O PARTE DIN DRAPELUL ROȘU, DE LUPTĂ, AL CLASEI MUNCITOARE.

★

SIMBOLURILE ORGANIZAȚIEI DE PIONIERI

Drapelul unității de pionieri este de formă dreptunghiulară, cu franjuri de mătase galbenă pe margini. Pe una din fețele drapelului de unitate se găsește insigna pionierilor. Deasupra și dedesubtul ei se află înscrisă chemarea pionierilor: „La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!”. (Vezi foto 2). Pe cealaltă față a drapelului este imprimat numărul unității respective de pionieri.

Drapelul unității se păstrează în camera pionierilor sau, acolo unde nu există camera pionierilor, la „colțul pionierilor” care poate fi creat în holul școlii sau într-una din clase. Drapelul unității este purtat de stegarul unității însoțit de doi pionieri. Aceștia trei la un loc alcătuiesc garda drapelului. (Vezi foto 1). Drapelul de unitate este adus ori de cîte ori are loc ceremonialul pionieresc, înaintea unei adunări. Drapelul e prezent tot timpul adunării pînă după ceremonialul de închidere a adunării, cînd este dus la locul său. Chemarea și răspunsul la chemare nu pot fi rostite DECIT IN PREZENȚA DRAPELULUI UNITĂȚII.

Steagul de detașament e mai mic, de formă triunghiulară, fără franjuri pe margine. Pe una din fețe se găsește imprimată inscripția: „Detașamentul de pionieri”. (Vezi foto 3). Pe cealaltă față nu se găsește nici o inscripție. Steagul detașamentului este purtat de un singur pionier, stegarul detașamentului.

Ca și drapelul de unitate, steagul de detașament este prezent la toate adunările, de la deschiderea și pînă la închiderea adunării. Chemarea și răspunsul la chemare, în adunările detașamentului, se rostesc numai în prezența steagului de detașament.

O precizare: PRIMIREA DE NOI PIONIERI NU SE POATE FACE DECIT IN PREZENȚA DRAPELULUI UNITĂȚII CHIAR DACĂ ADUNAREA DE PRIMIRE ARE LOC IN CADRUL DETAȘAMENTULUI.

2

3

In acest caz se aduce la adunare atît drapelul unității, cît și steagul de detașament. (Amănunte veți primi atunci cînd vom publica îndrumările referitoare la adunările pionierești).

Organizațiile raionale și regionale de pionieri posedă și ele drapele care se păstrează la secțiile comitetelor raionale sau regionale U.T.M..

DOUĂ ACȚIUNI

Cine a făcut propunerea nu v-aș putea spune. Poate Mircea Mîndru, noul președinte al detașamentului nr. 2 de la Școala de 7 ani din comuna Girov, poate Dorica Grigoraș, o fată foarte vioaie. Sigur este însă că toți pionierii au fost entuziasmați de această propunere.

— Eu am auzit că anul acesta este o recoltă foarte bună. Inchipuiți-vă, peste 5000 kg porumb la ha!

— Păi cum să nu fie așa, dacă porumbul a fost iarovizat?

— Să mergem la desfăcat porumb! Să le ajutăm celor de la G.A.S.!

— Cred că ar trebui să mergem chiar mîine, își dădu altcineva cu părerea. Pe urmă, poate, se strică vremea... Și propun ca aceasta să fie prima acțiune a noastră, a detașamentului nr. 2.

A doua zi după amiază, au luat în primire coșurile de nuiele, și s-au apucat de lucru. Pe grupe. Doar așa stabiliseră. Fiecare grupă a luat cîte o glugă sau două de coceni. Grupa lui Alexandru Melinte s-a luat la întrecere cu aceea a Doricăi Grigoraș... Snopii se împuținau văzînd cu ochii.

Lucrau copiii și cîntau. Așa cum fac de-obicei cei mari la clacă. Din cînd în cînd, cîte unul mai spunea o glumă... Iar timpul a trecut așa de repede!

Baciu și Manolică au început să care știuleții desfăcați într-un loc dinainte stabilit.

★

După cîteva zile au aflat și vestea cea mare. Detașamentul lor desfăcase peste 5000 kg porumb. Și încă ceva au mai aflat ei: G.A.S. a hotărît să le dea o mașină pentru a merge în excursie... Prin urmare, după prima acțiune a detașamentului, vine și a doua, pe care pionierii o doreau de multă vreme: să viziteze Humuleștii lui Creangă!

Cu siguranță că acum dorința li se va împlini!

EMIL DOBRESCU

„OARE CIT PORUMB AM STRINS?"

Pe marginea discuției

AL MEU și al nostru

AL NOSTRU ESTE ȘI AL LOR

„VICTORAȘII" DIN TATARUȘI

Am citit povestirea „Victor acasă și Victor la școală" apărută în gazeta dumneavoastră și, cu părere de rău, trebuie să vă spun că avem și noi doi „Victorași" în școală. Spre deosebire de Victor din povestirea dvs., ai noștri sînt cunoscuți sub numele de Chirilă și Iosub. Incolo, nu-i nici o deosebire între ei. Și „Victorașii" noștri au „treburi multe" care-i împiedică să-și pregătească lecțiile. Inainte de ora de geografie, îi vezi și pe ei în fața hărții înconjurînd cu creionul roșu apele, munții sau orașele, ca să le vadă repede în caz că sînt chemați să răspundă. Pentru ei, harta nu conține nici explicații suficiente și atunci scriu pe hartă toată lecția.

„Victorașii" noștri nu se poartă mai bine nici cu pereții și băncile. Pe pereți fac tot felul de floricele și mîzgîleli, iar băncile le zgîrîie cu briceagul și cu compasul. Noi, pionierii din școală, nu sîntem de acord cu asemenea apucături și le-am spus-o adesea. V-am scris însă și dumneavoastră, în nădejdea că Chirilă și Iosub vor hotărî să sfîrșească cu atitudinea pe care o au față de bunurile școlii, de care ne folosim noi toți. Vrem ca, în curînd, să vă putem spune că în școala noastră nu mai există nici un „Victoraș".

O grupă de serviciu din Școala de 7 ani nr. 3 com. Tătăruș raionul Pașcani, reg. Iași.

IN ATELIERUL SCOLII

Fără îndoială că Matei Paul (clasa a V-a B, Școala medie nr. 28, București) va ajunge un bun muncitor calificat.

BALANȚA

...Orele au trecut. Zgomotoși, băieții se îndreptară spre atelierul școlii. Cele două ceasuri de lucru la atelier sînt așteptate totdeauna cu nerăbdare. Ei vor confecționa la atelier, după modele, diferite echere, balanțe și altele. Așa că la ore nu se vor mai încurca la descrierea cîte unui aparat. Cum să se încurce cînd asemenea aparate le fac și ei?

Iată-l și pe Marius. A ajuns în urma celorlalți. Așezat lîngă banc, se uită la fereastră. E indispus. Totdeauna e indispus el miercuri, pentru că miercuri e zi de atelier. „Eu nu mă pricep". Așa zice Marius. Și dacă „nu se pricepe" nu-l interesează ce fac ceilalți.

— Vîlceanu, tu nu lucrezi?

„Totuși trebuie să fac balanța", se gîndește Marius și caută alene rindeaua printre scule. Apoi începe s-o împingă de-a lungul scîndurii. Dar rindeaua nu prinde. „Cum s-o fi lucrînd cu rindeaua?" se întreabă el necăjit.

Profesorul s-a apropiat de bancul lui:

— La ce te gîndești Marius? De ce nu lucrezi?

Marius tresare:

— Nu mă pricep, tovarășe profesor.

— Hai, încearcă. Și mai trec și eu pe la tine...

Băieții lucrează de zor. Toți zîmbesc și aruncă priviri furișe spre Marius. „Ce-or fi avînd cu mine? De ce se uită așa?" Marius e necăjit dar iată, rindeaua a început să prindă. E chiar plăcută treaba asta. „Țac!" Lama rindelei a sărit. Cineva a pufnit în rîs.

Rindeaua îi cade din mînă. Privește către profesor, dar acesta măsoară, preocupat, un echer gata terminat de un pionier.

„Le-am spus doar că nu mă pricep!" De data asta însă îi pare rău. Ar fi vrut să continue lucrul.

Profesorul vine din nou. Apoi și cîțiva colegi.

— Gata, Marius? întreabă profesorul.

— Nu mă pricep, tovarășe profesor, răspunse Marius... Și am... am stricat rindeaua.

— Marius, ce trebuia să faci? O balanță parcă...

— Da, o balanță.

— Ia dați-i băieți, o altă rindea! Ține rindeaua. Nu așa, mai drept. Fixează lemnul să nu-ți scape cumva. Acum trage! Uită-te la model. Trebuie să lucrezi exact. Băieți, stați voi pe lîngă el și mai ajutați-l.

La sfîrșitul orei, balanța e gata. Băieții nu mai zîmbesc. Dar zîmbește Marius. „Frumoasă balanță! O să mai fac una — își zice el. De fapt mă pricep eu... Da, da să știi că mă pricep".

— Gata balanța, Marius?

— Gata, tovarășe profesor.

— Ce vorbești? Și mai ziceai că nu te pricepi! Ia te uită ce corectă e! De fapt, e greu pînă te apuci de lucru. Așa-i Marius?

— Așa e, răspunse Marius potrivind cu plăcere o altă bucată de lemn în menghine.

NICOLAE UNGUREANU

P. S. — Toate acestea s-au petrecut, nu de mult, în clasa a VI-a de la Școala medie nr. 1 din Slatina.

ETAPA PE ORAȘ A SPARTACHIADEI PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Intrecerile de la Bacău

Incă din primele ore ale dimineții, pe stadion apăruseră cei mai tineri sportivi, pionierii. Erau prezente echipele de fotbal, volei și handbal ale tuturor școlilor din oraș...

Desigur că cea mai interesantă întrecere au constituit-o meciurile de fotbal. După jocuri aprig disputate, pentru etapa regională a Spartachiadei, la fotbal, s-a calificat echipa Școlii de 7 ani nr. 3 care s-a dovedit a fi cea mai bine pregătită.

Iată acum echipele cîștigătoare ale celorlalte probe, care vor reprezenta orașul Bacău, alături de Școala de 7 ani nr. 3, în etapa regională: handbal băieți — Școala de 7 ani nr. 2: handbal fete — Școala de 7 ani nr. 8; volei băieți Școala medie nr. 2 și, în sfîrșit volei fete Școala medie nr. 1.

Meciuri aprig disputate (însă în limitele sportivității), susținători entuziaști ai echipelor favorite, veselie... Toate acestea au făcut din întreceri o adevărată sărbătoare sportivă!

VALERIA URSU
secretară a Comitetului orășenesc U.T.M. Bacău

S P O R T

La 2 noiembrie, pe stadionul „23 August" din Capitală s-a desfășurat meciul de fotbal dintre reprezentativele R. P. Romîne și Turciei. După o repriză albă, în cea de a doua repriză jucătorii turci au fost nevoiți să pună mingea la centru de trei ori.

Scor final: R.P.R.—Turcia 3—0 (0—0).

Golurile au fost înscrise de extremul dreapta Oaidă, interul dreapta Constantin și centrul înaintaș Dinulescu, cu concursul unui apărător turc.

La prima sa întîlnire în cadrul „Cupei Europei" echipa națională de fotbal a țării noastre a debutat cu succes. Drumul spre sferturile de finală este deschis.

„Iar peste toate,
de parc-ar fi sărit orașul în aer
oprind ora,
a bubuit
tunul de șase țoli
de pe Aurora".
(VL. MAIAKOVSKI)

DRUMUL DESC

Șase ani cu Lenin

„Și astăzi îi mai aud glasul, îi mai văd gesturile, mersul, zîmbetul, îi mai simt strîngerea de mînă". Cu aceste cuvinte, pline de emoție, își începe S. K. Ghil cartea sa, intitulată „Șase ani cu Lenin". Incepînd cu a treia zi a Revoluției, S. K. Ghil a fost șoferul lui Lenin, pînă la moartea acestuia. In tot acest timp, el a trăit în preajma lui Vladimir Ilici, cunoscîndu-i ceas cu ceas minunatele sale calități Paginile cărții lui Ghil, din care publicăm cîteva fragmente, cuprind neprețuite amintiri despre chipul luminos al lui Lenin, despre dragostea sa de popor, despre firea sa oțelită, despre modestia și simplitatea genialului făuritor al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, dascălul iubit al omenirii muncitoare de pretutindeni.

●

In august 1918, la adunarea muncitorilor de la întreprinderile din Kunțevo, Lenin a vorbit despre necesitatea unei puternice alianțe între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare și despre consolidarea Puterii Sovietice. A chemat oamenii muncii din Kunțevo să sprijine prin toate mijloacele Armata Roșie, care lupta împotriva dușmanilor revoluției.

Un grup de tineri s-a apropiat atunci de Vladimir Ilici. In fruntea lor, un băiat cu păr cîrlionțat, i s-a adresat astfel:

— Vă rugăm să ne scuzați, tovarășe Lenin. Vrem să vă cerem sfatul într-o chestiune importantă...

Vladimir Ilici l-a privit cu atenție:

— Poftiți, vorbiți. Vă ascult. Cine sînteți dumneavoastră?

— Sîntem niște tineri din localitate, a început tînărul cîrlionțat Sîntem și noi muncitori și vrem să mergem cu toții pe front să luptăm. N-ați putea să ne spuneți cui trebuie să ne adresăm? Sau poate că nu trebuie să vă batem capul, tovarășe Lenin?

Vladimir Ilici a rămas o clipă tăcut. Privind țintă la tinerii din fața lui, le-a spus, cu un zîmbet de încuviințare:

— Nu, dragi prieteni, nu v-ați adresat greșit. Inițiativa voastră e bună și am să vă ajut. Sînteți adevărați fii ai proletariatului și aveți datoria să apărați revoluția noastră.

Vladimir Ilici a rupt o foaie din carnetul lui de notițe, a scris ceva cu creionul și a întins-o tînărului cîrlionțat. Acesta i-a mulțumit și s-a dat la o parte.

In primăvara anului 1919, Lenin a fost de două ori la Kunțevo. La o mare adunare a muncitorilor, Lenin a expus, ca de obicei, situația de pe front. A făcut apel la muncitori să apere de intervenționiști Statul Sovietic. Ca întotdeauna, cuvîntarea lui a fost înflăcărată, pătimașă, și totodată simplă, pe înțelesul tuturor.

După cuvîntarea lui Lenin, muncitorii din Kunțevo au format cîteva detașamente de voluntari și le-au trimis pe front.

●

O trăsătură minunată a lui Lenin era marea lui dragoste pentru copii. Această dragoste se manifesta la el într-un mod cu totul special, așa cum se întîmplă la oamenii cu multă personalitate, și sensibilitate.

Imi amintesc de o întîmplare din perioada în care capitala tînărului Stat Sovietic era încă la Petrograd.

Războiul secătuise țara. Marele oraș era bîntuit de foamete și șomaj. Se anunța o iarnă aspră și grea. Nu numai cetățenii de rînd, dar și conducătorii statului îndurau foame. De multe ori, dejunul lui Vladimir Ilici era alcătuit dintr-un pahar de ceai fără zahăr și o felioară de pîine neagră.

Pe atunci, Smolnîi era păzit de marinari și muncitori înarmați. Intr-o zi, a apărut la una din intrările de la Smolnîi un grup de muncitoare care cereau să intre la Lenin.

— Vrem să plecăm în Siberia, iar copiii ne sînt flămînzi, spuneau ele. N-o să ajungem pînă acolo, o să pierim pe drum. Lăsați-ne să intrăm.

Garda însă nu le-a permis să pătrundă în clădire. Pe neașteptate a apărut un bărbat de statură mijlocie, într-un palton negru, cu guler șal și în cap cu căciulă cu urechi. El s-a oprit, a ascultat discuția și a spus încet comandantului gărzii să le lase să intre.

Mare a fost mirarea femeilor cînd, în sala de primire, l-au văzut pe același bărbat, de data aceasta fără palton și căciulă.

— Eu sînt Lenin, le-a spus el. Mi se pare că ați venit la mine.

Una din femei a început să plîngă:

— Plec în Siberia... Am cinci copii... Au nevoie de lapte!

— Și nu vi se dă? a întrebat Ilici.

— Ne-au dat cîte o cutie de lapte condensat, dar am de mers trei săptămîni...

— Și dumneavoastră ați venit în aceeași chestiune? s-a adresat Vladimir Ilici celorlalte.

La răspunsul lor afirmativ, Lenin s-a apropiat de telefon, a luat receptorul și a dat ordin ca fiecărei femei să i se repartizeze cîte cinci cutii de lapte condensat.

●

In special în ultimii ani de viață, Lenin primea deseori, din diverse orașe și sate, colete cu produse alimentare. Sania Sisoeva, care-i îngrijea gospodăria, îi spunea în asemenea cazuri:

— Vladimir Ilici, iar v-a sosit un colet cu alimente. Ce să fac, să-l primesc?

— Primește-l, Sania, desigur, și trimite-l imediat la creșă sau la spitalul de copii. Nu uita.

Iar a doua zi o întreba:

— Ei, Sanecica, ai trimis coletul?

Intr-o zi, pescarii de pe Volga i-au adus lui Ilici un nisetru. Bucuroasă, Sania a început să taie peștele.

— Bine că vom avea cîteva zile de mîncare, spunea ea. Vladimir Ilici al nostru mai mult rabdă de foame.

Deodată a intrat în bucătărie Vladimir Ilici și a dat cu ochii de nisetru.

— Ce pește frumos! a exclamat el. De unde-l ai?

Cînd a auzit că e vorba de un dar al unor pescari, s-a supărat:

— Ai uitat probabil că am cerut să nu primești nici un fel de daruri. Impachetează peștele și trimite-l imediat la Casa de copii.

— Vladimir Ilici, dar și dumneavoastră trebuie să mîncați. Munciți, dar de mîncat — nici că se poate mai rău!

— Ei, asta-i acum! Copiii rabdă de foame, iar dumneata vrei să mă ospătezi cu nisetru. Chiar astăzi să-l trimiți la cămin.

Toată viața lui, Vladimir Ilici a fost un mare și sincer prieten al copiilor. Ii iubea, îi înțelegea și avea încredere în ei.

V. I. Lenin venind din Finlanda la Petrograd.
(Desen de P. VASILIEV)

V. I. Lenin. Moscova, 1919

MARELE ASALT...

1917. Zi fumurie de Octombrie, la Petrograd. Cercul din jurul Palatului de iarnă, unde se refugiase guvernul provizoriu, se strîngea mereu. Detașamentele revoluționare așteptau cu nerăbdare semnalul de atac. In sfîrșit, clipa mult așteptată sosi. Dinspre Neva răsună o bubuitură: se trăgea de pe „Aurora". Marea Revoluție începuse...

Iată cum descrie asaltul Palatului de iarnă, președintele Comitetului Militar Revoluționar de la Smolnîi, *Nicolai Ilici Podvoiski*:

„A fost un moment eroic al revoluției, un moment cumplit, sîngeros, dar nespus de frumos și înălțător. In întunericul nopții, iluminați de fulgerele împușcăturilor, din toate străzile alăturate, de după colțurile clădirilor se iveau, ca niște umbre amenințătoare, șirurile de luptători ai Gărzilor Roșii, matrozi, muncitori și soldați. Torentul lor, impetuos ca uraganul, nu se oprea o clipă. Sub gloanțele ucigătoare ale mitralierelor, săreau, val de val, peste baricade. Iată-i că rup prima linie de apărare a Palatului de iarnă și năvălesc pe poartă. Curtea e ocupată. Se reped pe scări. Pe trepte, se încaieră cu iunkerii. Ii nimicesc. Se aruncă spre etaj, înfrîngînd rezistența apărătorilor guvernului. Apoi se împrăștie. Se reped ca o furtună spre etajul al doilea, măturîndu-i de pretutindeni pe iunkeri. De-a lungul unei scări înguste și cotite, lupta devine mai grea. Iunkerii reușesc aci să respingă primul atac. Dar pîna la urmă și aceștia depun armele. Soldații, gărzile roșii și matrozii înaintează tot mai departe, într-o masă compactă, apoi se răspîndesc prin toate încăperile Palatului de iarnă...

Ii căutăm pe membrii guvernului. In curînd ajungem în fața unei încăperi bogate. Era sala de Malahit. La ușă stătea de gardă un iunker, alb ca varul.

— Inăuntru e guvernul, spuse el, barînd nehotărît intrarea.

— Iar dincoace este revoluția, — răspunse unul din matrozi.

Am deschis ușa și am văzut siluetele membrilor guvernului provizoriu. Erau cincisprezece. I-am declarat arestați pe toți. Au fost scoși în piață, în fața soldaților. Mulțimea vuia. Se părea că în clipa următoare îi va sfîșia.

— Moarte! Moarte lor! Să-i împușcăm! — se auzea din toate părțile.

Deodată, o voce acoperi strigătele mulțimii:

— Tovarăși! Dușmanul e în mîinile noastre! Revoluția nu mai vrea sînge!

Toți miniștrii — membri ai guvernului provizoriu, cu excepția lui Kerenski, care fugise, și a lui Prokopovici, care fusese arestat încă înainte de asaltul Palatului, au fost duși în fortăreața Petropavlovsk.

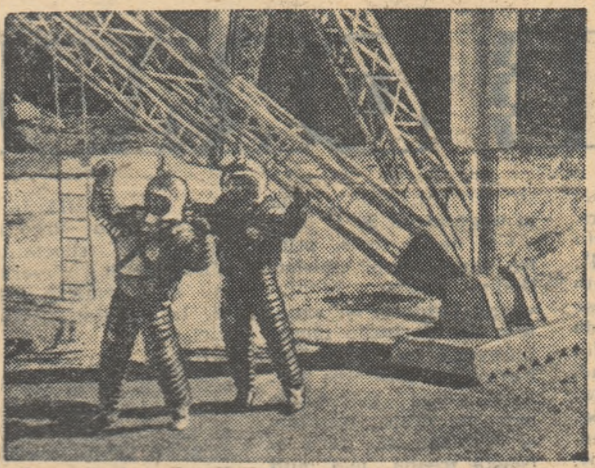
Marea Revoluție proletară învinsese".

...IIS DE MARELE OCTOMBRIE

41 de ani au trecut de cînd, pe Neva, salva istorică a Aurorei vestea Marea Revoluţie. Sînt ani glorioşi, în care omul sovietic a înălţat pe tot mai semeţe culmi viaţa, ştiinţa, cultura. Îndrăznind, cercetînd, descoperind, învingînd orice greutăţi, omul sovietic luptă neobosit pentru fericirea celor mulţi. Ştiinţa sovietică a deschis azi lumii o eră nouă: era supunerii atomului de către om şi a cuceririi spaţiului cosmic. Visele acestea temerare, devenite realitate, poporul sovietic le pune în slujba vieţii, în slujba păcii, a viitorului luminos al omenirii.

EXPLORATORII DE OŢEL

Curind, primii cuceritori ai cosmosului vor păşi pe Marte

Multe planete din sistemul nostru solar se pot mîndri cu „alaiul" de corpuri cereşti ce gravitează în jurul lor. Jupiter, de pildă, are 12 sateliţi. Saturn are 9, iar Uranus numai 5. Chiar pămîntul nostru are un asemenea paj credincios: Luna.

Dar iată că anul trecut, la 5 octombrie, o vie emoţie a cuprins întreaga omenire la vestea că rînduiala aceasta, veche de miliarde de ani, a fost „încălcată": Uniunea Sovietică trimisese în spaţiu, pentru prima dată în istorie, un satelit artificial al pămîntului. O mică lună făurită de mîinile omului.

...Primul sputnik! Primul cercetaş al cosmosului! O sferă de oţel în greutate de 83,6 kg. Binecunoscutul „bip-bip" emis de antenele sale, era recepţionat cu febrilitate de posturile de radio din Londra şi Praga, din Calcutta şi Pekin, New-York şi Bagdad. Şi micul glob se învîrtea cu vertiginoasa viteză de 8 km pe secundă, explorînd, cercetînd şi transmiţînd necontenit...

Surpriza lumii era încă mare, cînd, la 3 noiembrie al aceluiaşi an, savanţii sovietici lansează în cosmos al doilea sputnik. Acesta, în greutate de peste o jumătate de tonă, avea o aparatură ştiinţifică mult mai bogată şi în cabina sa se afla chiar un pasager: vestita căţeluşă Laika. Iar la 15 mai 1958, tot din Uniunea Sovietică, o nouă lună artificială şi-a luat zborul spre înălţimi. Acest al treilea sputnik era un adevărat colos, cîntărind 1327 kg.

Bucuria şi emoţia întregii lumi în faţa acestor gigantice realizări sovietice e firească. Atmosfera, acest ocean aerian care înconjoară pămîntul, e plină de taine. Şi pentru a se înfăptui un vis îndrăzneţ al omenirii — zborul interplanetar — aceste taine trebuie cunoscute, dezlegate, învinse. Observatoarele, staţiunile ştiinţifice terestre, au posibilităţi limitate. Şi atunci, inginerii sovietici au creat sputnicii, exploratorii de oţel ai oceanului aerian. Bolizii aceştia au cercetat cu amănunţime fenomenele cosmice, transmiţînd totul exact, ca nişte adevăraţi slujitori ai ştiinţei.

Mîndrie a constructorilor comunismului, cei trei sputnici — exploratorii de oţel — şi-au făcut datoria, deschizînd omenirii drumul spre aştri.

Stăpînul gheţurilor

Dimineaţa zilei de 5 decembrie 1957 a adus o veste deosebită: La Leningrad fusese lansat pe valuri primul spărgător de gheaţă atomic din lume. Vasele arctice circulau pînă atunci numai în zona de litoral, deoarece, cu mijloacele tehnice de care dispuneau, cu combustibil destul de limitat, exista pericolul de a rămîne pradă gheţurilor. Colosul atomic le-a deschis însă drum larg printre munţii de gheaţă.

Spărgătorului de gheaţă atomic „Lenin" îi trebuie în 24 de ore doar cîteva zeci de grame de combustibil nuclear. Pe marea eliberată de gheţuri, el atinge o viteză de 32 km pe oră, cu toată construcţia sa enormă, care are înălţimea unui bloc cu 5—6 etaje.

De o putere uriaşă, nava atomică înaintează prin straturi de gheaţă cu o grosime de peste 2 m. Blocuri de gheaţă cad doborîte de pieptul ei dur.

O privire, fie şi fugară, în interiorul vasului, ne întregeşte cît de cît imaginea grandioasă a acestei nave. Să ne apropiem de instalaţia atomică generatoare de aburi. Desigur că n-o s-o putem vedea. E înconjurată cu nişte ziduri înalte de oţel. Acestea, la rîndul lor, sînt încercuite cu un inel gros de apă, apoi de nişte ziduri puternice dintr-un beton special. De ce? Fiindcă astfel se asigură securitatea deplină a personalului navigant.

Cele o mie de încăperi amenajate pe bord au calorifere, aer condiţionat şi instalaţii de apă caldă şi rece. Lămpile fluorescente, cu care e prevăzută nava, asigură permanent o lumină albă, de zi, lucru deosebit de important în timpul nopţilor polare.

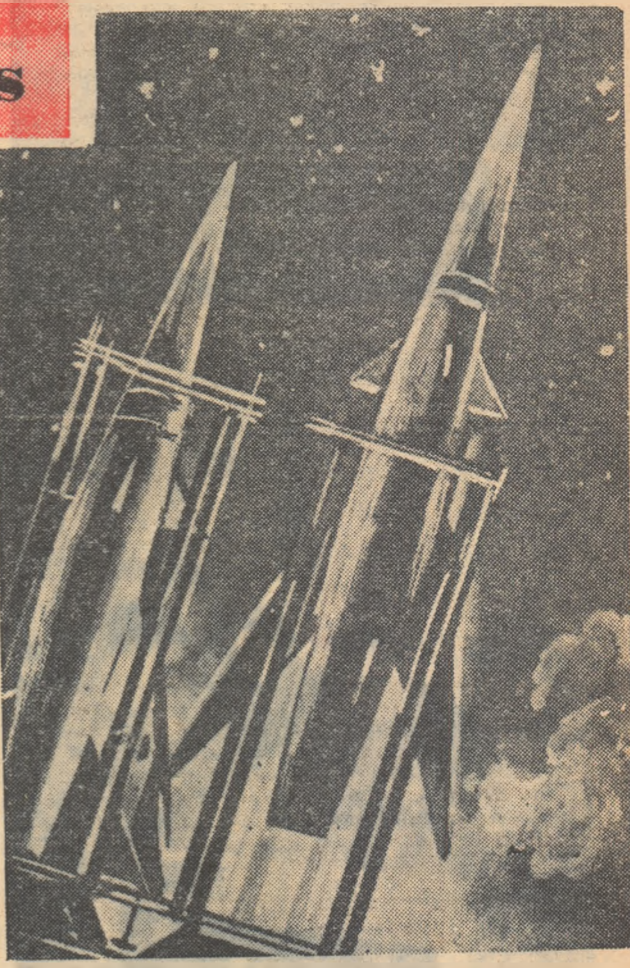
Vasul fiind dotat cu mijloace moderne de telecomunicaţie, navigatorii de pe spărgătorul de gheaţă atomic dispun de o legătură perfectă, atît cu continentul, cît şi cu orice staţie polară din Arctica.

Oraşe în cosmos

Zborul spre Lună va dura — după calculele savanţilor — cam cinci zile. Să nu vi se pară mult, iubiţi cititori, fiindcă pe nevăzutele „căi ferate" ale cosmosului, timpul acesta e destul de... modest. Ca să ajungi, de pildă, pe Marte, Venus, sau altă planetă depărtată, trebuie să zbori între 146 şi 258 de zile. Şi ca orice tren ce se respectă, racheta intersiderală nu poate parcurge aceste distanţe uriaşe fără staţii intermediare. Şi cum pot fi amenajate în spaţiul nesfîrşit dintre planete asemenea gări cosmice? Iată însă că specialiştii sovietici au rezolvat şi această problemă, elaborînd mai multe proiecte ale unor staţii interplanetare. Staţiile acestea sînt nişte construcţii gigantice, de forme diferite, ajungînd pînă la dimensiunile unor adevărate orăşele cu o populaţie de 20.000 de locuitori. Pe staţiile interplanetare vor fi amenajate nu numai laboratoare şi instalaţii de alimentare cu combustibil, dar şi o întreagă gospodărie ajutătoare. Pentru diferitele lucrări ştiinţifice, ca şi pentru nevoile vieţii de toate zilele, ca de pildă creşterea legumelor şi fructelor, cosmonauţii din staţie vor folosi energia solară.

Staţia interplanetară va fi construită şi încercată mai întîi pe pămînt. Bucată cu bucată, ea va fi transportată apoi la o înălţime de 2—3000 de kilometri, unde va fi montată de astronauţi în costume speciale. Aceştia vor ieşi de pe bordul rachetei cu ajutorul unor ecluze, iar ca să nu fie purtaţi prea departe de navă, vor fi legaţi de aceasta cu cabluri. In unele cazuri ei se vor deplasa în spaţiu cu ajutorul pistoalelor cu reacţie.

Montorii aceştia aerieni vor avea mîndria de a fi primii constructori ai unor oraşe cosmice.

IN SLUJBA VIEŢII

In 1954 a fost pusă în funcţiune în U.R.S.S. prima centrală atomo-electrică din lume. In septembrie 1958, inginerii sovietici au dat de asemenea în exploatare prima parte a unei noi centrale atomice-gigant, cu o putere totală de 600.000 KW. In prezent, lîngă Voronej şi în Ural se construiesc încă două mari centrale electrice cu combustibil atomic.

Anul trecut, a luat fiinţă la Taşkent Institutul de Fizică Nucleară de pe lîngă Academia de Ştiinţe a R.S.S. Uzbekă. Acesta este primul centru de cercetări atomice din Asia mijlocie. Sarcina Institutului este studiul aplicării energiei atomice în ştiinţă şi tehnică.

In Uniunea Sovietică izotopii radioactivi sînt mijlocul cel mai sigur de verificare a calităţii diferitelor produse metalice. Metoda aceasta e cunoscută sub numele de gama-defectoscopie.

Medicina sovietică foloseşte din ce în ce mai mult, în tratamentul tumorilor şi îndeosebi al cancerului, izotopii radioactivi. Tratamentul cu izotopi a salvat pînă acum viaţa a sute de bolnavi.

O SINGURĂ ALTERNATIVĂ

Pe muncitorul Frunză Dumitru de la uzinele „23 August", l-am găsit în secția de acetilenă. Cu ochii ațintiți pe cadranul alb al manometrului fixat în fața generatorului de gaze (un fel de tub uriaș de forma unui cartuș), urmărea atent vibrația acului subțire.

De felul lui, muncitorul Frunză Dumitru e retimrt la vorbă. Harnic și priceput însă la treabă. Puțintel la trup, nici nu știi de unde a adunat atîta putere, cum a putut să oprească în ziua aceea furia gazelor dezlănțuite, gîtuite în strînsura metalică a generatorului. Tovarășii lui vorbesc cu mîndrie de fapta curajoasă...

Aceeași liniște de fiecare zi sălășluia în stație și atunci. Deodată... bubuituri puternice, neobișnuite, răsunară în pîntecul generatorului! Pereții duduiau înfundat! Valuri de căldură se ridicau din metalul încins! Termometrul arăta peste 100°. Acul negru al manometrului lunecase brusc pe fața cadranului, sărind dincolo de limita maximă. Muncitorii și-au dat seama imediat ce se întîmplase. Se defectase alimentatorul cu carbid. În loc de 10 kg de carbid, cît era normal, se declanșase în bazinul generatorului toată cantitatea existentă în depozitul de alimentare — 200 kg!

Bubuituri ca de tunet înăbușit izbeau în pereții de metal. Dintr-o clipă în alta, cazanul generatorului putea sări în aer și, o dată cu el, și clădirea. Pericolul era mare! Dar muncitorii nu puteau lăsa munca lor pradă flăcărilor.

Primul sări comunistul Frunză Dumitru, urmat de candidatul de partid Iova Gheorghe și de comunistul Petre Gheorghe. Ducîndu-și o mînă în dreptul ochilor, Dumitru Frunză se lăsă cu toată greutatea trupului pe maneta de scurgere a apei. Jeturi tăioase de apă clocotită țîșniră afară. Simți o usturime ca tăișul de cuțit. Pe mîini, pe piept, în obraz. Se repezi să dea drumul și la ventilatorul de aerisire. Aburi fierbinți îl plesniră peste ochi. Trebuia însă să rabde. Pericolul nu încetase. Trebuia neapărat să dea drumul și la ventilul de aerisire. Bîjbîi cu repeziciune prin pîcla aburilor înecăcioși. Răsuci robinetul. Un șuier ascuțit spintecă aerul.

Furia gazelor învălmășite între pereții generatorului gata să plesnească, fu potolită!

Totul durase doar cîteva clipe...

AL. DINU IFRIM

La Școala profesională „Tudor Vladimirescu"

Au apus de mult vremurile cînd ucenicii, nevoiți să „fure" meseria, duceau o viață de slugi, îndurînd foamea, mizeria și bătăile patronului. Elevii școlilor profesionale de azi se bucură de îndrumarea plină de dragoste a maiștrilor, iar după orele de atelier și de școală, căminul îi așteaptă primitor, confortabil și prietenos.

Iată mai jos două aspecte din viața elevilor Școlii profesionale metalurgice „Tudor Vladimirescu" din Capitală.

Nu-i prea greu să măsori cu șublerul...

O pasionantă partidă de șah la clubul școlii.

NUME DRAGI

La marginea Bîrladului se înalță masivă clădirea fabricii de rulmenți, mîndrie a industriei noastre socialiste. E tînără uzina de la Bîrlad, numără abia puțini ani, dar faima produselor ei s-a răspîndit pînă departe peste hotare. De cum pășești în incinta halelor, te învăluie de pretutindeni zgomotul viu al motcarelor și mașinilor de tot felul. Șpanul strungurilor se încovoaie asemeni unor șerpi, iar vergile de oțel se transformă în mii de bile jucăușe.

Deasupra șirurilor de mașini sclipitoare sînt aplecați zeci, sute de muncitori care mînuiesc cu atenție manetele și rotițele. În mișcările lor simți o grijă și o dragoste deosebită pentru mașinile acestea. Și ca să înțelegi și mai bine lucrul acesta, n-ai decît să arunci o privire pe postamentul acestor coloși de oțel, acolo unde e gravată marca fabricii. Sînt multe mărci: „Sedina", „Kommunard", „Krasnîi Proletar", nume dragi care amintesc muncitorilor bîrlădeni de orașe îndepărtate: Moscova, Gorki, Leningrad, Krasnodar. Nume dragi care amintesc de oamenii sovietici, de neprecupețitul lor ajutor, nume care simbolizează o prietenie frățească, de nezdruncinat.

Dar în inima muncitorilor de aici, stăruie amintiri și mai minunate. Maistrul Secăreanu Ion îmi povestește cu multă căldură în glas despre vremea cînd specialistul sovietic, tovarășul Merkulov, i-a explicat cu răbdare, zile în șir, felul cum funcționează dispozitivul cu prindere pneumatică. Tovarășul Secăreanu, lucrînd la noua mașină, nu izbutea de loc să regleze unghiul de 90°. Și mașina, în loc să prindă două piese perpendiculare, prindea numai una. „Ce bucurie îi licărea în ochi tovarășului Merkulov, în ziua cînd a văzut că am reușit să potrivesc mașina la unghiul de 90°!"

Cei de la forje, printre care Cosma Chiriac, Dediu Eugen, Moldoveanu Grigore, își amintesc de eforturile făcute împreună cu tovarășul Pavlov la montarea forjelor, cînd macaralele mari nu erau instalate și trebuiau să facă această treabă mai mult manual. Tot el i-a învățat să lucreze piesele orizontale de forjat de 4 și 6 țoli.

Aproape toți „elevii" de atunci ai specialiștilor sovietici sînt acum maiștri de nădejde ai fabricii, oameni care, la rîndu-le, au împărtășit și altor muncitori din experiența lor.

Tovarășul Vintilă, șeful secției sculărie, a fost la specializare în una din marile uzine ale Moscovei. Venind aici, a început să pună în aplicare cele învățate de la profesorii săi. După aproape 6 ani mai poartă încă corespondență cu tehnologul șef Kotelev, Nikolai Vasilievici sub a cărui supraveghere directă și-a făcut specializarea. Și ori de cîte ori se află în încurcătură cu vreo problemă de specialitate, gîndurile îi zboară la mii de kilometri distanță, la Nikolai Vasilievici.

Seara, cînd toți ai casei dorm, tovarășul Vintilă stă la masa de lucru și se gîndește. „Oare ce-ar fi făcut tovarășul Kotelev dacă ar fi fost într-o asemenea situație?" Cînd nu reușește să se descurce singur, o scrisoare din Bîrlad ia drumul Moscovei. Sfatul profesorului este prețios. Sfat care, de altfel, nu se lasă mult așteptat.

Fabrica de rulmenți din Bîrlad este numai una din zecile de uzine în care sprijinul marii noastre prietene, Uniunea Sovietică, s-a făcut simțit din plin. Mii de muncitori din patria noastră lucrează cu mașini sovietice și se bucură de ajutorul prețios al specialiștilor sovietici. Ei se gîndesc cu sinceră și caldă recunoștință la prietenii din Răsărit, constructori ai comunismului.

PETRUȚA MUNTEANU

TREI BUCURII

Am poposit de curînd la Mărtinești, o comună din raionul Focșani. E o comună ca atîtea altele: cu oameni harnici, gospodari, cu vorba deschisă, mulți dintre ei colectiviști și întovărășiți. Satele Mărtineștiului se înșiră ca mărgele pe firul șoselei. Cineva de prin partea locului mă invitase în mod deosebit să vizitez unul din sate:

— Vino la noi la Tătăranu, tovarășe, ai ce vedea...

I-am făgăduit și m-am dus.

★

Casele din Tătăranu sînt curate dar mici, sfioase parcă. Nu-i vorbă, sînt și altele arătoase, mari. Înainte vreme, cînd chiaburii exploatau în voie, în casele astea erau crîșme. Nu găseai însă altceva. Nu găseai de pildă, o școală. Pentru asta slujea o cotineață ceva mai răsărită care, acum e anul, s-a dărîmat singură, înainte să facă aceasta sătenii. Nici Cămin cultural nu era, se înțelege...

Mai bine de un an, după ce maghernița se dărăpănase de tot, școlarii tătăreni au învățat buchia cărților într-o casă care aparținuse cîndva unui chiabur.

Într-o zi însă — să tot fie de atunci un an jumătate — s-a zvonit în sat că va începe să se construiască o școală nouă, un Cămin cultural și, ceea ce-i rodea mai mult la inimă pe chiaburi și pe uneltele lor, avea să se înființeze o gospodărie colectivă.

—Vorbe de-ale proștilor — spuneau cu ură chiaburii — dă dracu' bani pentru așa ceva...

Și treceau zilele...

Treptat, vorbele prinseră a nu fi numai vorbe, întrucît tot mai multe care încărcate cu material de construcții treceau pe uliță, scîrțîind din greu sub povară. Zilnic, pe locul viitorului Cămin cultural, veneau oamenii și-i ajutau pe meșteri să termine treaba mai iute.

Și în colectivă se înscriau oamenii. Ce-i drept, se mai codeau unii. Îi opreau chiaburii sau uneltele lor pe la colțuri și le strecurau în suflet veninul îndoielii. Zilnic însă comitetul de inițiativă primea tot mai multe cereri ale viitorilor colectiviști. Atunci chiaburii îi amenințau pe cîte unii fățiș. Așa s-a întîmplat cu tînărul Gheorghe Moldoveanu, mecanic la moara unuia dintre chiaburi.

— Dacă te scrii în colectivă, te dau afară, i-a urlat înfuriat stăpînul morii.

Moldoveanu, însă, și-a depus cererea și i-a rîs în nas chiaburului cînd l-a dat afară. Colectiva în care Moldoveanu și-a unit puterea cu a multora dintre consătenii lui, nu se mai sperie de-o arătare a trecutului, pe care o urăsc și-o disprețuiesc.

...Întîiele zile ale toamnei acesteia, bucuria recoltelor îmbelșugate, a fost încununată de alte trei bucurii pentru tătăreni: duminică 12 octombrie, în satul lor s-au inaugurat Căminul cultural „Alexandru Vlahuță" o școală nouă, mare și frumoasă și colectiva, pe care țăranii au numit-o cu drag „Victoria socialismului". În duminica aceea, alaiul sărbătoresc al țăranilor din Tătăranu s-a oprit pe rînd la toate cele trei pietre de temelie ale vieții noi. Cuvintele comuniștilor, care răsunaseră ca un imbold cu un an în urmă, se împliniseră

★

Am părăsit Tătăranu pe înserate. La sediul proaspetei colective, consiliul de conducere aproba primele cheltuieli de buget ale noii lor gospodării. Din creditele primite de la stat, se vor cumpăra 200 de oi, 25 de scrofițe și se vor construi un graid, un saivan de oi și o maternitate pentru scroafe. Toate acestea se vor adăuga inventarului cu care colectiviștii au pornit la drum: 115 ha, 16 cai și entuziasmul oamenilor dornici să-și făurească un trai mai fericit.

ST. ZAIDES

La Teatrul Tineretului din Capitală

TÎNĂRA GARDĂ

In seara zilei de 20 octombrie, în cadrul manifestărilor legate de sărbătorirea gloriosului Comsomol, Teatrul Tineretului din Capitală a prezentat în premieră piesa „Tînăra Gardă" de M. Ohlopkov, după romanul cu același nume de Al. Fadeev.

A fost o emoționantă întîlnire cu eroii Tinerei Gărzi din Krasnodon, care și-au jertfit viața în lupta împotriva ocupanților fasciști. Acolo, scăldați în lumina argintie a reflectoarelor, actorii Teatrului Tineretului s-au întrecut pe sine într-un spectacol pe care l-au pregătit cu dragoste. La sfîrșit, cînd tineri din sală au urcat pe scenă pentru a oferi flori interpreților, gestul lor a căpătat o deosebită semnificație.

Actul întîi începe cu o dimineață, aparent ca oricare alta... Pe dealuri, fetele din Krasnodon cîntă, se strigă, ori vorbesc despre frumusețe, despre fericire și poezie pe malul unui lac acoperit de nuferi. Se aud zgomote, trec avioane și deodată, liniștea aceea e spartă de strigăte de spaimă. Războiul... Avioane germane... Orașul se evacuiază, dar, printre cei care rămîn, sînt și cîțiva tineri curajoși, pe care comuniștii îi cheamă la luptă, împotriva fasciștilor. Ivan Zemnuhov, Oleg Coșevoi, Serghei Tiulenin, Uliana Gromova, Liubov Șevțova, Vania Turkenici, sînt în primele rînduri.

Legați de un jurămînt solemn, membrii din Tînăra Gardă au pornit la acțiuni de sabotare a nemților. Un convoi de mașini cu provizii și arme, sare în aer... O clădire a comandamentului german se mistuie în flăcări și, odată cu ea, ard sute de dosare cu numele comuniștilor puși în urmărire. Pe zidurile străjuite de sentinele înarmate, apar manifeste. Toate aparatele de radio au fost luate de nemți, numai undeva, într-o casă tăinuită, un aparat umple încăperea cu glasul Moscovei, glasul victoriei. In ziua de 7 noiembrie, pe marile clădiri din oraș, fîlfîie drapele roșii. Un trădător, Ignat Fomin, este găsit spînzurat.

Toate acestea au fost înfăptuite de Tînăra Gardă, de tineri neînfricați, educați de comuniști. Actorii și-au înțeles eroii, le-au descifrat fizionomia sufletească, le-au dat viață. Oleg Coșevoi, în interpretarea lui Ion Ciprian ne apare demn și prietenos, adesea copilăros, iar Serghei Tiulenin întruchipat de M. Adreescu este cuceritor, întotdeauna exploziv, urîndu-i neîmpăcat pe fasciști, sfidînd moartea, gata oricînd să-și servească patria. Din mănunchiul de fete care au dat viață eroinelor piesei, Aurelia Sorescu, Rozalia Avram, Doina Serban, Madeleine Andronescu, s-a desprins, ca întotdeauna dominînd spectacolul prin jocul ei sincer și firesc, Olga Tudorache care a dovedit încă odată că este o ideală interpretă a pieselor rusești și sovietice.

Demne de laudă sînt decorurile. Ca să dovedesc asta, trebuie să spun că ele sînt schimbate în piesă de mai bine de douăzeci de ori, în afara a peste cinsprezece momente interpretate în fața cortinei. Ai uluitoarea senzație că asiști la un film.

Cu „Tînăra Gardă", Teatrul Tineretului inscrie în repertoriul său o biruință deplină.

TOMA GHEORGHIU

Din frumusețile patriei

Măriuca de vorbă cu cititorii

Din toate scrisorile sosite la redacție în această săptămînă, atenția mi-a fost atrasă în primul rînd de scrisoarea pionierei David Constanța, de la Școala medie mixtă Hîrlău, regiunea Iași. *Ea scrie despre o poveste pe cît de încurcată, pe atît de neplăcută. Iată mai întîi despre ce este vorba. Pionierul Iancu Cornel este bun la învățătură, harnic și cu inițiativă. De aceea, pionierii grupei a II-a, din detașamentul 11 al clasei a VII-a B, l-au ales președintele grupei lor. In aceeași clasă, învață și pionierul Ilie Moni, băiat disciplinat, care se poartă frumos cu colegii săi și cu școlarii mai mici, și care învață binișor. Acești doi pionieri, Cornel Iancu și Ilie Moni, au fost prieteni. Prieteni foarte buni. Au fost prieteni, dar acum nu mai sînt. Din clasa a V-a, adică de aproape doi ani de zile, Cornel nu mai vrea să vorbească cu prietenul său. Colegii nu știu care sînt motivele certei lor, cu toate că și în grupă, și în detașament, pionierii au discutat acest lucru. Iancu refuză împăcarea, cu toate străduințele colegilor. Constanța David ne cere să publicăm scrisoarea trimisă de ea redacției noastre, pentru ca pionierii să-și spună părerea în legătură cu purtarea lui Iancu.*

Eu cred, dragă Constanța, că nu ai dreptate. Iancu Cornel este într-adevăr vinovat pentru că, fiind pionier, președinte de grupă, nu vrea să vorbească cu un coleg al său, cu un prieten. Dar, vinovat s-ar putea să fie și Ilie. Voi nu știți de ce s-au certat ei, și de aceea nu-i puteți judeca. Singurul sfat pe care ți-l pot da, este ca voi, pionierii detașamentului 11, să stați de vorbă cu cei doi prieteni certați, să discutați cu fiecare și să vedeți care este vinovatul. Cîntăriți bine faptele fiecăruia, cereți ajutorul tovarășului instructor de pionieri și tovarășului diriginte. Ei vă vor ajuta cu siguranță ca din nou colectivul vostru să fie unit, închegat.

MARIUCA

POVESTEA „CAPULUI DE ZIMBRU"

„Le Këroutsa"

In anul 1836, francezul S. Bellanger, în urma unei călătorii pe meleagurile romînești, ne-a lăsat această mărturie despre căruțele de poștă ale vremii, în cartea sa „Le Këroutsa": „In nici o parte din lume pe cîte știu nu se călătorește cu mai multă repeziciune, dar într-un mod mai puțin confortabil ca în Moldo-Valachia. Inchipuiți-vă o cutie fără capac, înaltă de 30 degete, largă de două picioare și lungă de trei, așezată pe patru roți și pe două osii de lemn... Două ștreanguri drept hamuri, două șleauri și un căpăstru în care animalul își bagă sau din care își scoate capul cu ușurință, iată ceea ce leagă 8-10 sau 12 cai la o oiște încă în coaja sa".

Pe drumurile prăfuite, căruțele de poștă descrise de călătorul francez duceau mesaje spre orașele țării, ori spre meleagurile străine și imaginea poștalionului tras de 12 cai cu coamele în vînt, se leagă de minunata istorie a primului timbru romînesc.

Anul 1858

In Moldova, odată cu introducerea unui nou tarif pentru scrisori, se tipăresc primele timbre poștale. E vorba de emisiunea „Cap de zimbru", de 27, 54, 81 și 108 parale. Desenul naiv, înfățișînd zimbrul pădurilor moldovene a străbătut meleaguri necunoscute, dar numai cîteva luni, căci în noiembrie al aceluiași an, odată cu o nouă schimbare a tarifului, este scos din circulație. Tirajul nevîndut este ars. Se vînduseră în total 11.756 de timbre din care azi se găsesc numai foarte puține. Din seria de 81 parale, n-au intrat în uz decît 709.

Primele timbre se tipăreau manual, folosindu-se teascuri primitive și hîrtie extrem de subțire, albăstruie. In 1862, la 1 mai, apar primele mărci poștale după unirea principatelor, vestita serie „Principatele Unite", iar în 1865, primul timbru romînesc înfățișînd o figură omenească, într-o serie de trei valori, cu chipul lui Al. I. Cuza.

De atunci au trecut anii...

Puține exemplare din aceste rarități filatelice se mai păstrează și fiecărui filatelist, din clipa în care a hotărît să colecționeze primul timbru, gîndurile îi zboară către „capul de zimbru" și o dorință tainică îl cuprinde, să intre în posesia unui exemplar din această comoară. Fiecare dintre noi a cotrobăit prin podul casei bunicii, printre geamantanele vechi, veșmintele prăfuite și cărțile uitate în căutarea scrisorii francate cu „capul de zimbru". Ne legănăm cu dulcea iluzie că-l vom găsi totuși. Cunosc un filatelist bătrîn, cu barba albă, care mai caută și acum.

Sărbătoare

La o sută de ani de la apariția primului timbru romînesc, Bucureștiul va găzdui o mare expoziție filatelică, la care vor fi expuse colecții complete ale Academiei Romîne și ale unor filateliști din peste 100 de țări. Pe rutele București-Giurgiu și București-Mogoșoaia, poștalioane trase de cai și surugii îmbrăcați în veșminte de epoci vor evoca începuturile poștei romînești.

Va fi o încununare a succeselor industriei romînești de timbre, mult apreciate în lume, și o contribuție însemnată la popularizarea acestei pasiuni deosebit de utile.

G. T.

A DOUA EMISIUNE „CAP DE ZIMBRU", CONȚININD 3 VALORI: 5 PARALE, 40 PARALE ȘI 80 PARALE.

ȘURA la LENIN

Era prin anul 1920. Locuiam în satul Krinkov, eram învățătoare la școala de acolo

Intr-o zi de septembrie. Maria Smeleva a venit la mine cu un băiețel de vreo 11—12 ani. Mi-a povestit că acesta e nepotul ei care a rămas orfan. Tatăl copilului a fost omorît, iar maică-sa a plecat după alimente și nu s-a mai întors.

— Șura a rămas singur, dar ar dori să învețe și de acum înainte spuse dînsa.

Am privit cu atenție la băiețel, apoi am luat caietul cu înscrieri și am notat: Alexandr Ivanovici Smelev, născut în 1908, clasa a IV-a. Orfan. tatăl a fost muncitor la Petrograd

Astfel a ajuns Șura in școala mea. Era un copil așezat, mereu dornic de cunoștințe. După ore rămînea adesea în clasă și mă privea cum corectez caietele. Odată m-a întrebat:

— L-ați văzut vreodată pe Lenin?

— Nu l-am văzut.

— Tăticul meu l-a văzut. De atunci se pregătea mereu să-l viziteze dar n-a avut timp... Avea un bilet de intrare la el, cînd l-au omorît.

— Cine l-a ucis?

— Albii... Era de gardă la Smolnii și după aceea a dispărut. Peste două zile i-au adus trupul neînsuflețit cîțiva tovarăși din Garda roșie. Tăticu ținea foarte mult la mine și îmi povestea adesea de Lenin. Imi arăta un bilețel cu care se pregătea mereu să meargă la Lenin... Mai tîrziu, cînd am scotocit împreună cu mama printre lucrurile lui, am găsit și acest bilețel. Vreți să-l vedeți și dumneavoastră? Băiețelul a scos de sub cămașă un caiet jerpelit din care căzu o hîrtiuță. Deodată văzui scrisul minunat al lui Lenin: „Poți intra oricînd la mine. Ulianov Lenin".

— E scris de Lenin, nu-i așa? întrebă băiatul.

— Da, de el.

— N-aș putea ajunge la el cu biletelul acesta? Aș vorbi cu el în locul lui tăticu...

— Te gîndești serios la asta? Doar nu e așa simplu! Iți trebuiesc bani de drum, toată noaptea o vei petrece în tren... Ți-ar fi frică singur și, cred, nici bunica nu te-ar lăsa!

— Ba nu mi-e frică deloc. Ași dori foarte mult să-l văd și să vorbesc cu el.

Intr-o bună zi, Șura lipsi de la școală. Maria Smeleva veni, plîngînd, la mine:

— M-a părăsit Șurka! In ultima vreme era tot timpul posomorît. Și acum a plecat. Cred că e la Petrograd. Cum o fi plecat? De unde a luat bani de drum? Și... ce să mă fac acum?

Am liniștit-o pe cît am putut. dar. în gînd, mi-am zis: Șura n-a plecat la Petrograd. Precis e la Moscova, la Lenin!

După două zile, Șura reveni la școală. Parcă se ținea mai drept și era mai serios decît altădată. Copiii l-au înconjurat, strigînd care mai de care:

— A sosit azi în zori, cu trenul de ora 3! Zice că a fost la Moscova, la Lenin...

— Ei, aș! cred că a fost în orașul Vladimiri, să vîndă ciuperci în piață... spuse Serioja Gherasimov, fiul cîrciumarului.

La auzul acestor cuvinte Șura se înfierbîntă: — Ia te uită! Nu crezi? Și scoase din ghiozdan o cărticică. Erau versurile lui Nekrasov. Cartea era acoperită cu hîrtie de ziar și, pe copertă, am zărit din nou scrisul lui Lenin: „In amintire, lui Șura, fiul muncitorului revoluționar Smelev. Ulianov — Lenin. Fii și tu cum a fost tatăl tău"!

Cînd l-am citit și le-am arătat copiilor scrisul, semnătura lui Lenin, toți au tăbărît pe Șura să le povestească.

— Spune-ne cum a fost — îl rugară, și Șura povesti:

— Auzisem încă de la tata despre Lenin. Mi-a spus că e un om minunat și muncitorii îl stimează mult. Odată, cînd tata a fost de gardă la Smolnii l-a văzut și a stat de vorbă cu el, dar nu a putut să termine discuția pentru că Ilici a fost chemat urgent undeva. Atunci Lenin i-a dat bilețelul acela. Acest bilețel m-a ajutat pe mine. Hotărîsem să vorbesc eu cu Lenin în locul lui tata! Mi-am spart pușculița în formă de pisică, am numărat banii și am găsit 23 de ruble. Am ascuns bilețelul, mi-am tăiat o felie de pîine, seara m-am dus la gară și am luat trenul spre Moscova.

Toată noaptea am stat treaz, ca nu cumva să greșesc stația de coborîre. La ora 6 am ajuns în Moscova. Am coborît din tren. Cîtă lume! Pe unde-o fi Kremlinul? Unui bătrînel i s-a făcut milă de mine și m-a dus cu tramvaiul în Piața Roșie. M-am uitat la ceasul din turn. era 6. E prea devreme, încă nu mă pot duce la Lenin — mi-am zis. La ora asta, desigur că doarme. M-am plimbat o leacă prin Piața Roșie și apoi am observat că se îndreaptă din ce în ce mai mulți oameni spre paznic, îi arată un bilețel și intră. Am luat și eu biletul meu de voie, m-am dus la paznic, i l-am arătat. Mi l-a luat din mînă, s-a uitat. l-a întors și i l-a arătat tovarășului său. Apoi au schimbat cîteva priviri și mi-au spus: Intră! Ah. cît de fericit eram! Am zbughit-o pe poartă dar m-am oprit deodată. Oare unde e Lenin? Un alt paznic m-a oprit. I-am arătat și lui biletul de intrare S-a uitat atent și mi-a spus: Intră pe acolo, pe ușa de vis a vis, acolo ai să-l găsești pe Lenin!

M-am dus pe unde m-a îndrumat. Deodată se deschide o ușă, apare un bărbat cu jacheta descheiată — nu avusese încă timp să se încheie — își aranjează șapca. Mă apropii de el, vreau să-l întreb unde se află Lenin... Dar acesta era chiar el!

— Bună ziua, Vladimir Ilici, la dumneavoastră am venit.

— La mine? Ei, ce e nou? De unde vii? Povestește-mi totul! Hai, vino cu mine. Am ieșit puțin să iau aer; azi noapte am lucrat pînă tîrziu.

Am pornit împreună, mi-a arătat clopotul—țar, tunul—țar și mi-a vorbit despre luptele muncitorilor împotriva domnilor. Apoi m-a întrebat cine sînt, de unde viu, ce vreau? Eu i-am povestit totul pe nerăsuflate. Nu m-a întrerupt, doar mi-a cerut biletul. „Hm. hm, într-adevăr e scrisul meu" mi-a zis. Ne-am plimbat încă mult timp împreună. A întrebat: cum stăm cu hîrtia în școală, pe ce scriem, din ce cărți învățăm? Dacă sînt mulți copii în școala noastră și cum sînt îmbrăcați? M-a rugat să vă transmit să veniți cît mai mulți la școală și să învățați cît mai bine. Apoi, m-a chemat la el în cameră. Ce modest locuiește!

— Ia loc, aici pe divan — m-a poftit, eu o rog pe Nadejda Constantinovna să ne pregătească un ceai.

A ieșit iar eu m-am așezat, am luat o carte. dar eram frînt de oboseală și am adormit. Cînd m-am trezit, nu știam unde mă aflu. Incetul cu încetul mi-am adus aminte de toate. In cameră se lăsase întunericul. Mă uit pe divan și zăresc o foaie de hîrtie prinsă cu ac cu gămălie: „Șura, dacă te trezești nu pleca nicăieri. Nadejda Constantinovna se întoarce curînd. Dacă ți-e foame, ia de pe masă ce-ți place, pune-ți ceai" M-am speriat un pic, mă gîndeam că poate ar fi mai bine să mă duc acasă. Dar în întuneric nu-mi nimeream nicăieri paltonul. M-am așezat din nou pe divan. Fie ce-o fi, aștept! Nadejda Constantinovna s-a întors peste puțin timp.

— Ei, ce e dragul meu, te-ai plictisit așteptînd? Nu-i nimic! Imediat ne așezăm la masă, trebuie să vină și Vladimir Ilici îndată.

Seara aceea, copii, niciodată n-am s-o uit. Ilici a sosit dar nu era singur. Venise cu Sverdlov. Vladimir Ilici i-a povestit despre mine. Au rîs mult și apoi s-au întors la birou. Nadejda Constantinovna m-a sfătuit să organizez copiii, ca să crească tineri comuniști, apărători ai puterii sovietice.

A doua zi de dimineață Vladimir Ilici și-a chemat șoferul, pe Ghil, a arătat spre mine și i-a spus:

— Arată-i Moscova, du-l la gara Kursk; să-i cumpărați biletul de tren spre casă, dar să-i arătați și Kremlinul.

Toată ziua ne-am plimbat prin oraș. Seara Vladimir Ilici s-a dus la ședință, iar Nadejda Constantinovna și cu mine, am vorbit despre Petrograd, despre cartierul Viborg.

A doua zi Nadejda Constantinovna mi-a arătat uriașele camere ale Kremlinului. Apoi, m-am întors cu trenul. Asta e totul... Nu, asta nu e totul! Cînd mi-am luat rămas bun de la Lenin, mi-a dat cartea aceasta spunînd:

— Și mie mi place foarte mult Nekrasov. Citește-l des și în general să citești mult. Cărțile sînt marii noștri învățători. M-a sărutat pe frunte și m-a condus la mașină. Nadejda Constantinovna mi-a dăruit o cutie pentru bunica. Acum știu că avea ceai și zahăr înăuntru.

★

Peste doi-trei ani. nu-mi mai amintesc precis. In timp ce organizam în școală unitatea de pionieri, am primit deodată, fără veste, un pachet. Conținea un steag, tobă și pînză roșie pentru cravate. Bucuria noastră era de nedescris. Pachetul sosise din Kremlin. Era înăuntru și o scrisoare de la Nadejda Constantinovna. Trimisese acest dar pionierilor pentru că era convinsă: Șura va putea organiza unitatea de pionieri. Și nu se înșelase.

(DUPA A. V. KORNEEVA).

Din creațiile PIONIERILOR SOVIETICI

„Petrograd, 1919", desen de L. Kaținetson de la cercul de pictură al Casei Pionierilor din Moscova

CRAVATA MEA

Am primit acum cravata,
Totul parcă s-a schimbat!
Sînt „Intotdeauna gata"
Drumul vieții să-l străbat!

Seara cînd și-ntinde arcul
Peste crengi, mărturisesc:
Țara dragă, munții, parcul,
Spre cravata mea privesc!

TANIA CEAIKA
cl. a II-a, Școala nr. 60 Kiev.

Leningrad, orașul meu drag

Prin cîte ai trecut, orașul meu...
In clipe de furtună și războaie
Pe fiii tăi i-ai ocrotit mereu
Cu neînfrînta dragostei văpaie.

Ai izbîndit, și florile iar cresc,
Pe bulevardul Nevski e răcoare...
Cu frunze mari de arbori se-nvelesc
Aleile din parc, tremurătoare.

Pe-asfaltul ud, cîndva bătut de cai,
Prin ploaia care pînzele-și urzește,
In ajutorul blîndului tramvai
Metroul a venit, prietenește.

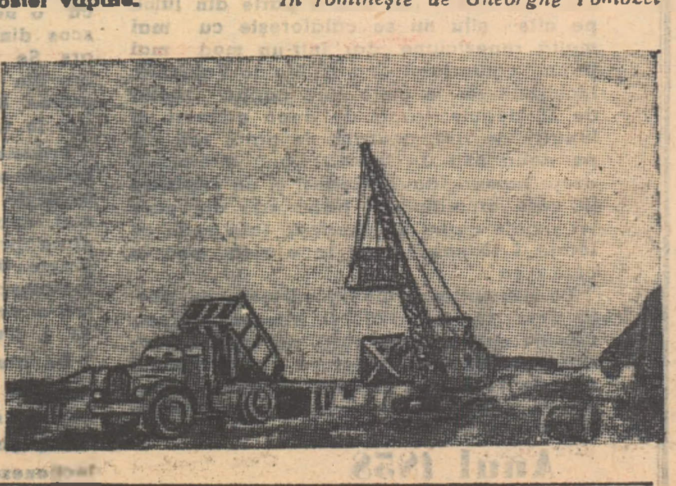
Oraș erou, în soare te cufunzi
Și-n nopți adînci, în farmec ne-ntrecute,
Cînd stelele sînt toate ochi rotunzi
Și drumurile toate cunoscute...

OLGA FAVORSKAIA
cl. a VIII-a, Școala nr. 209
Leningrad

In romînește de Gheorghe Tomozei

„Pe șantier"

Desen de VOLODIA FEODOROVICI, orașul Sluțk, regiunea Minsk, (U.R.S.S.).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".